

Феогноста, митрополита Киевского и Галицкого // ТКДА. – 1902. – № 3. – С. I-IV; Высокопреосвященный Феогност, митрополит Киевский и Галицкий. Некролог // КЕВ. – 1903. – № 3. – Ч. неофиц. – С. 97-104; Кончина и погребение в Бозе почившего митрополита Феогноста // Там само. – С. 118-136; Высокопреосвященный Феогност, митрополит Киевский и Галицкий. Некролог // ПрибЦВ. – 1903. – № 4. – С. 109-111; № 5. – С. 161; № 50. – С. 1977; *Титов Ф. И., свящ.* Высокопреосвященный Феогност, митрополит Киевский и Галицкий. Некролог // ТКДА. – 1903. – № 2. – С. I-XIII; Кончина и погребение в Бозе почившего митрополита Феогноста // Там само. – С. XIV-XXIX; *Корольков И. Н., прот.* Памяти преосвященного митрополита Феогноста (К полугодовщине со дня его кончины) // КЕВ. – 1903. – № 20. – С. 523-525.

Літ.: Виноградов А. И., прот. История кафедрального Успенского собора в губернском городе Владимире. – Владимир, 1891. – С. 91-116; *Здравомыслов К. Я.* Иерархи Новгородской епархии от древнейших времен до настоящего времени : краткие биограф. очерки. – Новгород, 1897. – С. 241-247; *Пальмов Н. Н.* Высокопреосвященный Феогност, митрополит Киевский и Галицкий, как учитель христианской жизни. – К., 1903. – 24 с.; *Родосский А. С.* Биограф. словарь студентов первых XXVIII курсов С.-Петербургской духовной академии. – СПб., 1907. – С. 543-544; Феогност (в мире Георгий Иванович) Лебедев // ПБЭ. – СПб., 1909. – Т. X. – Стлб. 611-612.

С. Л. Кузьміна

ФЕОДОР (ВЛАСОВ Федір Прокопович) [рос. Феодор (Власов Федор Прокофьевич)] (10[22].04.1878–01.01.1925 *), єпископ Укр. екзархату РПЦ, випускник КДА – церк. діяч і педагог.

Нар. у с. Товарково Богородицького пов. (нині – р-ну) Тульської губ. (нині – обл. РФ) у сім'ї селян Будочникових (батько Ф. згодом служив на Сизрансько-В'яземській залізниці). Початкову освіту здобув у духовному учці м. Єфремова Тульської губ. (нині – обл.). Після закінчення Тульської ДС (1893–99; в семінарському атестаті Ф. та його батько зазначені як «Власови») навчався у КДА (1899–1903). Закінчив академ. курс зі ступ. канд. богослов'я, здобувши право на отримання ступ. магістра на підставі захисту друкованої дис. без додаткових іспитів (ухвалу Ради КДА від 04.06.1903 затверджено митрополитом Київським і Галицьким *Флавіаном (Гордецьким)* 17.06.1903). Рукопис канд. твору Р.

Федір Власов

«“Домострой” как памятник литературы и как источник для воспроизведения религиозно-нравственного состояния русского народа», визнаного Радою КДА на підставі відгуків доц. С. О. Песоцького і проф. В. М. Малініна «весьма хорошим» й частково опублікованого в 1904 у збірнику «Учено-богословские и церковно-проповеднические опыты студентов Киевской духовной академии LVI курса (1903 г.)», зберігається в ІР НБУВ.

Після закінчення КДА з 16.08.1903 викладав історію та географію в Київ. церковно-вчительській школі (на Лук'янівці), перетвореній 18.10.1917 на Київ. міськ. учительську семінарію. У вересні 1918 обраний на посаду її викладача лат. мови. З 07.11.1917 читав цей предмет також у Київ. чол. гімназії Тов-ва педагогів.

За сумлінну службу в дореволюц. часи був відзначений орденами Св. Станіслава 3-го ступ. (06.05.1911) і Св. Анни 3-го ступ. (03.02.1916).

На поч. червня 1922 рукопокладений у сан ієрея. Служив у Київ. Свято-Вознесенському Флорівському жін. монастирі. Восени 1923, у зв'язку з необхідністю поповнити склад єпископату після хвилі арештів, на нелегальних зборах київ. духовенства був об-

* Дата на надгробку (19.12.1924) – за ст. ст.

раний на посаду єпископа. Прийняв чернечий постриг. Єпископом Уманським, вікарієм Київ. єпархії Макарієм (Кармазіним) та єпископом Ананіївським, вікарієм Одес. єпархії Парфенієм (Брянських) був таємно висвячений на єпископа Вишгородського, вікарія Київ. єпархії (за поширеними помилковими відомостями – «неизвестно кем» хіротонісаний у єпископа Новозибковського, вікарія Брянської єпархії в 1922).

Невдовзі помер у Києві від тифу на 47-му році життя. Похований біля Микола-Тихвинського храму Свято-Вознесенського Флорівського жін. монастиря.

Осн. тв.: Из сочинения студента Ф. Власова «Домострой как памятник литературы» // Учено-богословские и церковно-проповеднические опыты студентов Киевской духовной академии LVI курса (1903 г.). – К., 1904. – Вып. 1.

Арх.: ГДА СБУ. – Ф. 6. – Спр. 67093–ФП. – Т. 3067; ІР НБУВ. – Ф. 160. – № 871; Ф. 175. – № 1310; Ф. 304. – Дис. 1760.

Опубл. дж.: Извлечение из протоколов Совета Киевской духовной академии за 1902–1903 учебный год. – К., 1903. – С. 324–327, 433, 453–456.

Літ.: Польский М. А., *протопр.* Новые мученики российские : в 2 т. – Т. 2. – Джорданвиль, 1957. – С. 89–90; Білокін С. І. О. Анатолій Жураковський і київські йосифляни. – К., 2008. – С. 49; Косик О. В. Истинный воин Христов. Книга о священномученике епископе Дамаскине (Цедрике). – М., 2009. – Режим доступу: <http://true-orthodox.narod.ru/library/book/Damaskin/html/centre.html>. – Назва з екрана.

М. Л. Ткачук

ФЕОДОСІЙ (КОВЕРНИНСЬКИЙ Євфимій Павлович) [рос. Феодосий (Ковернинский Евфимий Павлович)] (20.01[01.02].1895–27.05.1980), єпископ РПЦ, студент КДА – церк. діяч.

Нар. у с. Сорокотяги Таращанського пов. Київ. губ. * (нині – Білоцерківського р-ну Київ. обл.) у сім'ї дякона. Початкову освіту здобув у Києво-Софійському ДУ. В 1910–16 навчався у КДС, після закінчення якої одружився і був призначений на посаду священника до с. Пилипча Васильківського пов. Київ. губ. (нині – с. Пилипче Баришівського

р-ну Київ. обл.); 29.05.1916 був висвячений на ієрея. З 27.06.1916 служив у с. Скоморощки Таращанського пов. Київ. губ. (нині – Оратовського р-ну Вінниц. обл.), з 17.08.1916 – у с. Веприк Васильківського пов. Київ. губ. (нині – Фастівського р-ну Київ. обл.). Викладав Закон Божий у Веприківській парафіяльній школі та земському 2-класному уч-щі.

У 1918–19 навчався у КДА. Після її закриття служив у парафіях Київ. і Вінниц. єпархій. У 1923 долучився до обновленського руху. За обвинуваченням у антирад. агітації та пропаганді й участі в контрреволюц. організації в 1937 був засуджений до 10 років виправно-трудових таборів (після перегляду справи термін скорочено до 5 років). У 1942 звільнився з місця ув'язнення. У 1943 обіймав посади настоятеля церков у м. Ульяновську і м. Ревда (Свердловської обл.). З липня 1944 – настоятель Свято-Духівського кафедрального собору в м. Чернівці (в сані протоієрея).

У 1945 після покаяння повернувся до Моск. Патріархату. 22.02.1945 прийняв чернечий постриг. Був піднесений до сану архімандрита та призначений на посаду єпископа Чернівецького і Буковинського (хіротонію звершено 25.02.1945). З 12.12.1947 – єпископ Кіровоградський і Миколаївський; з 21.10.1949 перебував на спочинку. 16.11.1953 призначений єпископом Архангельським і Холмогорським. У ввірених єпархіях прагнув зміцнити авторитет РПЦ; домагався дозволів на заснування нових парафій, пастирсько-богослов. курсів і духовних семінарій, видання календарів місцевими мовами. Інколи самовільно відкривав нові храми; ігнорував місцевих уповноважених у справах РПЦ при РНК РРФСР і забороняв духовенству спілкуватись із ними. Водночас давав привід для звинувачень у корупції, протекціонізмі землякам, аморальній поведінці.

17.02.1956 був звільнений на спочинок (за станом здоров'я) до Псково-Печерського Свято-Успенського чол. монастиря (побл.

* За ін. даними – у с. Кожанки Васильківського пов. Київ. губ. (нині – Білоцерківського р-ну Київ. обл.).